

מהוואי הושן

יוצא לאור ע"י מכון אבני הושן

חידושי ושיעורי מורינו
הגאון רבי שמואל ניימאן שליט"א
אב"ד אבני הושן – מאנסי

יז

פרשת וארא | תשפ"ב

מוקדש לרפואת מרן שמואל בן שרדה פערל

עניני הפרשה

שיעור הפרשה

הנהגת השי"ת בעולמו בהנהגה רוממה למעלה מן הטבע

מתוכם. וגם הכא ראינו שכשדבר הקב"ה אודות יציאת בני ישראל ממצרים, אמר 'והוצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים', והיינו בצבאות"ם דייקא, ובעי הבנה בדבר.

ענין המופתים במצרים עם יציאת ישראל משם

וביותר, שרואים בזה שענין נתינת היד של הקב"ה על מצרים וריבוי האותות והמופתים, הרי זה שייך עם הוצאת בני ישראל ממצרים בצבאות"ם, וטעמא בעי. וכן יש להתעמק בכלל מה שראינו בהפסוקים שהיה שייכות בזה שידעו ויכירו מצרים שאני ה' עם יציאת ישראל מארצם וכמו שמואב בפסוק הנ"ל שכתוב 'וידעו מצרים כי אני ה' בנטתי את ידי על מצרים', ומסמיך ואומר 'והוצאתי את בני ישראל מתוכם', ויש לבאר עומק ענין השייכות בין שני הדברים הללו.

פרעה סבר כי הקב"ה מנהיג העולם על פי טבע

ויבאר בהקדם, דהנה איתא בכתוב מה שאמר פרעה למשה ואהרן (לעיל ה. ב) ויאמר פרעה מי ה' אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל לא ידעתי את ה' וגם את ישראל לא אשלח. ורבים כבר העירו מה היתה כוונתו באמרו 'לא ידעתי את ה''. אלא דנראה לומר בזה, דידוע מפי ספרים וסופרים כי השם אלוקי"ם בגי' טב"ע, ומרמז על הנהגת העולם על פי טבע, אכן שם הוי"ה מורה

אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם. וברש"י פירש 'על צבאתם. בצבאותם, כל צבאם לשבטיהם'. והיינו, שיצאו ממצרים כל שבט ושבט באופן נפרד ומיוחד להם, ע"ד קהילה וקהילה באופן פרטי ולא כולם כאחד בחדא מחתא. ורבות יש לעיין בהבנה דהאי מילתא, כי מה שייך עניין לצבאות"ם בעת אשר יוצאים בני ישראל ממצרים, וכי איזה ענין יש שיצאו באופן פרטי ומיוחד ולא כולם כאחד, והנראה מכל זה דכוונה מיוחדת היה בדבר, וטעמא בעי.

ובשלמא בענין הדגלים של בני ישראל בחנותם סביב המשכן במדבר שהיו בני"י מחולקים לפי שבטיהם, וככתוב (במדבר ב. ב) 'איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו', מובן הענין עפ"י מה שנתבאר עניין הדגלים בספרי הקודש, שהכוונה בזה שהיה לכל שבט ושבט דגל מיוחד היתה בא לרמז על עבודתם הפרטית שהיה לכל שבט ושבט באופן מיוחד, וממילא היתה להם השראת השכינה מיוחדת כ"א כפי עבודתם בקודש, ורבות האריך בענין זה הרמב"ן (שם), יעו"ש. אמנם לגבי יציאתם ממצרים שאומר הכתוב 'אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם', מה שייך בהו עניין של צבאות"ם שהיה כל חד וחד בנפרד ולא כולם כאחד.

ומצינו ענין זה כמה פעמים בהפסוקים ע"ד כשאמר הקב"ה אל משה ואהרן (להלן ז. ג-ה) 'ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אותתי ואת מופתי בארץ מצרים. ולא ישמע אלכם פרעה ונתתי את ידי במצרים והוצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדלים. וידעו מצרים כי אני ה' בנטתי את ידי על מצרים והוצאתי את בני ישראל

דקדוקי המקרא בהזכרת אהרן ומשה בכתוב

בתורה הקדושה בפרשתן כשמביא הכתוב את תולדותם של בני לוי, אומר (שמות ו. יז) 'ואלה שמות בני לוי לתולדתם גרשון וקהת ומרי ושוני חיי לוי שבע ושלשים ומאת שנה'. וממשיך הכתוב ואומר בתולדות צאצאיו (פסוק כ) 'ויקח עמרם את יוכבד דודתו לו לאשה ותלד לו את אהרן ואת משה ושני חיי עמרם שבע ושלשים ומאת שנה'. ובמהותם ובמעשיהם של בני משה ואהרן מבואר בכתוב (פסוקים כו, זכ) 'הוא אהרן ומשה אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם. הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה ואהרן'.

וטובא יש לעיין ולהתבונן במקראי קודש אלו, חדא, שבפסוק הראשון להזכרת מעשיהם של משה ואהרן, הקדים אהרן למשה וכמו שכתב 'הוא אהרן ומשה', ולעומתו כשהזכירם בפסוק השני אמר 'הוא משה ואהרן', ומשה קודם לאהרן, וטעמא בעי. אכן בראשונים מפרשי התורה הזכירו בתימה זו, וכן ברש"י (כאן) כתב 'הוא אהרן ומשה... יש מקומות שמקדים אהרן למשה, ויש מקומות שמקדים משה לאהרן, לומר לך ששקולין כאחד', ע"כ. ועוד לאלוה מילין לבאר במהותה של שינוי סדר זה.

מאמר הכתוב הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאת"ם דייקא

ועוד נתבונן בדבר, דהנה כתב כאן בענין יציאת בני ישראל ממצרים (בפסוק כו) 'הוא אהרן ומשה אשר

משה רבינו שרט בכותל להראות שהברד יבוא שלא כדרך הטבע

ואדאיתנן לענייני הנהגתו של הבורא כל עולמים מעל לדרך הטבע בהאותות והמופתים על מצרים, נאמר בזה עוד, דאיתא בפסוק קודם מכת ברד בדברי הקב"ה למשה רבינו במה שיאמר אל פרעה (להלן ט, יח) כתוב 'הנני ממטיר כעת מחר ברד כבד מאוד אשר לא היה כמהו במצרים למן היום הוסדה ועד עתה'. וברש"י 'כעת מחר. כעת הזאת למחר, שרט לו שריטה בכותל, למחר כשתגיע חמה לכאן ירד הברד', ע"כ. וצריך ביאור בכוונת השריטה זו בכותל שעשה משה רבינו.

והנראה בזה, דבנוהג שבעולם בדרך הטבע, שביום שיש בו גשמים עזים ברד וסערה, אין הוא יום שזורח בו השמש, ובודאי לא בעת הסמוכה לזמן ירידת הגשם והברד, וכאן רצה משה רבינו להגדיל הנס, ולכך שרט לו לפרעה שריטה בכותל, ואומר לו, שמחר יהיה יום שיזרח בו החמה בחזקה, ולא עוד, אלא כשתגיע החמה למקום הסימן הזה ועדיין תשגר קרניה בכל עוז, יתהפך מיד אורה של מצרים ויתחיל לרדת ברד עז בכל ארץ מצרים אשר לא היה כמוהו.

ואין זה כלל דבר שבטבע, וזה הפך מדרכה של עולם וכדאמרן, דכל העניין היא היה להראות שאין הנהגתו ית"ש בעלם באופן טבעי אלא בהנהגה רוממה למעלה מהטבע.

בכל דור ודור יש נסיונות חדשים המיוחד לו וכן היציאת מצרים הפרטית שלו

והנה כמו שמצינו שיש עבודות מיוחדות לכל שבט ושבת כן יש עבודות ונסיונות מיוחדות בכל דור ודור, ועלינו לידע שיש בכוחינו לעמוד מול הנסיונות הלז בסיוע אבינו שבשמים המנהיג אותנו באופן שלמלכה מדרך הטבע כנ"ל, וכמו שאמרו חז"ל (סוכה דף נב) 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו וכו', ואלמלא הקב"ה שעוזר לו אינו יכול לו' ואם כבר יש לנו הקב"ה בעזרנו אזי בודאי אפשר לנו לעמוד איתן מול נסיונותינו הרבים ולצאת מה'מצרים שלנו', ע"ד ששמעתי פעם בשם הגאון המופלא רבי משה שפירא זצ"ל ביאור נפלא במה שאנו אומרים בהגדה "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו" שדייק שכ' הלשון של כל 'דור ודור' ולא כ' בכל עת ובכל זמן וכדו', וביאר היא ז"ל שעבודת כל דור הוא לצאת מהמצרים של הדור ההוא, לעמוד בנסיונות המתחדשים כל העת כל דור ודור עם נסיונותיה המיוחדות לה.

והיציאה ממצרים אינה זכרון מעשה שהיה אלא מתרחש בהוא אצל כל אחד מישראל, שבכל דור ודור עומדים עלינו פרעה וחיליו לכלותינו ולהרחיק אותנו מאבינו שבשמים, ועלינו מוטל לצאת מהמצרים של דורינו בכחה הגדול של אבינו שבשמים שעומד לימינינו כבימים ההם בזמן הזה.

למשנהו, אמנם כשהנהגה העליונה עמהם והמה נהוגים למעלה מן הטבע, והם במדריגה נעלה יותר ברוחניות, הרי אז כל חד וחד יש לו עבודתו ואמונתו הפנימי והפרטי, ואין עבודת האחד דומה לחברו וכענייני הדגלים וכאשר נתבאר, כי הנהגה מעל לדרך הטבע מורה על עבודתם אליו ית"ש במהות רוחני ועמוק, וכל שבט עובדהו באופן המיוחד אליו, ואז שייך שפיר 'לצבאות' ש' שהוא אופן מיוחד לכל אחד.

וממילא כשהוציא השי"ת את בני ישראל לצבאות"ם, הרי זה היה המשך בהיר לעניין הכוונה והמטרה בנטיית היד ועשיית האותות והמופתים על מצרים, והוא להתוודע ולהגלות לכל באי העולם כי אין הקב"ה מנהיג הבירה בטבע אלא בהשגחה ניסית ונעלית.

ולכך רצה השי"ת שיצאו בני ישראל לצבאות"ם דייקא, להורות על הנהגה בדרך ניסית, וכן זה כוונת הכתוב 'ונתתי את ידי במצרים', כי בכך ידעו מצרים כי מנהיג השי"ת את העולם בהנהגה עליונה למעלה מן הטבע.

וביותר יתברר הדבר כשיקיים 'והוצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים', בעת שיצאו לצבאותם ובעבודתם באופן מיוחד לכל אחד ואחד, המורה על הנהגה רוחנית מעל לדרך הטבע כנ"ל.

יובן לפי זה שינוי סדר הקדמת אהרן ומשה

ובזאת ירווח לנו עוד, כי הנה ידוע מה שמבואר בזוה"ק (ח"ב רע"ו ע"ב) כי אהרן הכהן היה מדתו הוד, ומשה רבינו היה מדתו נצח. יעו"ש.

ואהרן הכהן שהיה מדתו הוד, בקל היה לו לדבר ולהתנהג עם כל שבט ושבת באופן מיוחד ובפרטיות, ולעומתו למשה רבינו שהיה מדתו נצח הוקשה לו הדבר, כמובא בספ"ק.

ולכך בפסוק הראשון שהובא בראשית אמרינו 'הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם', אשר עולה על הנהגה של 'לצבאות'ם לכל שבט ושבת ובאופן מיוחד בעת יציאת מצרים וכדנתבאר, הרי שכתב אהרן קודם למשה, כי לו היה שייך ביותר מעלת הדיבור והנהגה לכל שבט ושבת באופן מיוחד.

אמנם בהמשך הכתוב 'הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים הוא משה ואהרן', אשר מיירי מדיבורם של משה ואהרן אל פרעה שהיה בנבואה מאת הקב"ה אליהם, הקדים הכתוב משה לאהרן שהיה גדול יותר בנבואה, וככתיב (במדבר יב, ו-ח) 'אם יהיה נביאכם ה' במראה אליו אתוודע בחלום אדבר בו. לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת ה' יביט'.

על הנהגתו ית"ש מעל לדרך הטבע. ופרעה כיוון לומר להם, 'לא ידעתי את ה', היינו לא ידעתי את שם הוי"ה המורה על הנהגה למעלה מן הטבע, אלא ידעתי משם אלוקי"ם דייקא, שישראל והעולם נתונים מתחת לטבע והמזל.

ולכך סבר פרעה, דכיון דמצרים היו עובדים למזל טלה וכדאיתא במדרש (רבה טז, ב), וכן היו נתונים לממשלה תחת השר של מזל טלה, הרי שגם כלל ישראל כאשר המה בתוככי ארץ מצרים, הם נמצאים תחת שליטת הנהגת מזל טלה, ובהנהגה שהיא בדרך הטבע דייקא, אם כן למה לו להוציא את בני ישראל מארץ מצרים אפילו לזמן קט, כי מוטב לו שישארו ישראל תחת הנהגה הטבעית של המזל טלה שהיה מנת חלקם עד עכשיו ויוכל עוד לשלוט עליהם.

בהאותות והמופתים הראה השי"ת שמנהיג העולם למעלה מן הטבע

ולעומת זאת נענה השי"ת ואמר למשה ואהרן (ה) 'וידעו מצרים כי אני ה', שייבינו וישכילו מצרים כי מנהיג הבורא ית"ש את עולמו - ובפרט עמו בני - בהנהגה של שם הוי"ה שהיא מעל לדרך הטבע, והאין יבינו זאת מצרים, אלא 'בנסותי את ידי על מצרים', דכשיביא השי"ת על מצרים אותות ומופתים מעל לדרך הטבע, יראו וידעו כי השי"ת מנהיג את עולמו שלא כדרך הטבע, וביותר זה שייך לכלל ישראל אשר הם נתונים בהנהגה נעלה ורוממה מעל לדרך הטבע, אם כן שפיר שייך 'והוצאתי את בני ישראל מתוכם', כי כאשר יראה פרעה שבלאו הכי נתונים ישראל מעל לדרך הטבע ואינם תחת מזל טלה, אזי ישלחם ויגרשם מארצו.

ובאמת י"ל, שהלימוד מהמכות והנהגה למעלה מדרך הטבע היה גם עבור כלל ישראל, וכדאיתא במכילתא (עז) 'משכו וקחו לכם מעבודת גלולים'. ויכול להיות שהכוונה על בחינה זו, שבאמת ידעו בני ישראל שיש בורא ומנהיג לבירה, אך הם סברו שהוא מנהיג עולמו רק עפי" דרכי הטבע ולא במעל לדרך הטבע.

אכן לבסוף ע"י האותות ומופתים, נכנס גם בלב ישראל ההכרה וההבנה הפנימית של שם הוי"ה, המורה על הנהגת העולם על ידי הקב"ה מעל לדרך הטבע דייקא.

ביותר נתברר הדבר כשיצאו בני ישראל לצבאותם

ולבסוף כשהוציא השי"ת את בני ישראל לצבאות"ם נתברר ביותר הבנת מציאות הנהגה מעל לדרך הטבע, כי בדרך הטבע ובאופן גשמי ופשוט, הרי שכולם שווים כאחד ובהתנהגות שווה ולא שייך חילוקי עבודות מיוחדים השונים מאחד

האדם שיודע בנפשו שבאופנים שונים יקשה עליו לשמור את השבת כראוי, מוטלת עליו חובה לעשות פעולות להתרחק מן האיסור

על האדם לעשות השתדלותו שלא יכשל ח"ו בעוון חילול שבת, ורבות האריכו חז"ל הקדושים בגודל יקרת ומעלת שמירת שבת כהלכה, וכדאי להשתדל ולהתעסק בזה גם כשעולה לו בקושי למען מצוה יקרה זו.

וכן הוא הדבר, למי שיש לו קאמפיוטע"ר בביתו ומשתמש בה תדיר, וגם בזה נחשוש שמא מחמת רגילתו יגש לקאמפיוטע"ר בשבת מבלי משים וישתמשה, ואומר גם בזה לעצה טובה, שירחיק ויקשה עליו ההשתמשות בהו, ואם אכן קשה להרימו ממקומו ולהניחו בקא"ר וכדומה, יוכל להוציא את החיבור העלעקטרי מה- electrical outlet, ובכך יתרחק האדם מן העבירה.

אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה

ובאמת, בל יאמר האדם, מה בכך שאני משים את הפאו"ן במקום מרוחק או שאני מוציא את החיבור העלעקטרי של הקאמפיוטע"ר, כי עדיין יכול להתגבר עלי יצרי ואכשל ואשתמש בהם, אלא כי באמת עניין סגולי עמוק יש בדבר, וכמאמרם ז"ל (יומא לט.) 'תנו רבנן (ויקרא יא, מד) 'והתקדשתם והייתם קדושים', אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה, מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא. וברש"י והתקדשתם. מעט, והייתם קדושים הרבה, הבא ליטהר מסייעין אותו.

וכל כמה שיעשה וישתדל האדם לעשות גדר וסייג בנפשו להתרחק ושלא יכשל באיסור, הרי שישמרו אותו מלעילא וימשיכו עליו רוח טהרה ושמירה מעולה לשמרו ולנטרו שיוכל לשמור את השבת כראוי וכיאות ולא יכשל בה.

פנוי הם משתמשים בכלי ההיא, ויוצא שמחמת רגילתם התמידי בכל העת, יש להם בשבת נסיון והתעוררות רצון להשתמש בכלי ההיא.

[ובמאמר המוסגר, רבות יש לעורר על עניין זה שנפוץ לאחרונה, אשר ישנם אלו שעסוקים יומם ולילה עם הפאו"ן, וכל גופם ונפשם ואף נשמתם טמון עמוק עמוק בתוך הכלי ההיא, והרי זה דבר מגונה מכמה וכמה בחינות בין ברוחניות ובין בגשמיות והרי הם דברים ידועים וברורים.]

ואשרי לו להאדם שיקח לו שעה קבועה בכל יום אשר אינו נוגע בפאו"ן בשום פנים ואופן יהיה אשר יהיה, ומובטחני שזה יהיה לו שעה יקרה וחשובה עד למאד ויהיה לו לקורת רוח רב, ובכך יראה שיכול עוד ועוד להתנתק מהכלי ההיא לעוד שעה ועוד שעה, וירווח לו רבות בהנה בזה ובבא.]

חובה מוטלת על האדם לעשות פעולות להתרחק מן האיסור

והנה, משום נסיון רב שכזה, איכא למיחש שמא חס וחלילה לא יעמוד בניסיון וישתמש בו בשבת, אי משום מעשה מזיד רחמנא ליצלן שיתקפנו יצרו בחזקה ויכשילנו, אי בשוגג אשר מחמת רגילתו התמידי יטעה וישתמש בהו מבלי משים וכנכתב לעיל.

ובאמת, רבות חזינן בחז"ל שחובה מוטלת על האדם להתרחק מן האיסור לבל יכשל בו, וכמאמרם ז"ל (פסחים מ:): 'לך לך אמרינן נזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב', ומחויב לעשות פעולות להתרחק מן הדבר האסור.

ולעצה טובה אמינא, שישים את הפאו"ן במקום שיקשה עליו לגשת אליו, וכגון בקא"ר או בעליית הגג במקום שאינו נמצא שם באופן הרגיל, וזהו עצה שהוא גם כעין חובה שמוטלת

הניסיונות בשמירת שבת בימים ההם על אדמת אמעריק"א

מודעת ומפורסמת הדבר העגום אשר ארע בשנים הראשונות ליישוב היהודי כאן על אדמת אמעריק"א (לערך לפני כמאה שנים ויותר), אשר היה ניסיונות רבות ועצמות בשמירת שבת כראוי, עד כדי כך אשר כמעט ולא היה באפשרי לעבוד בעבודה רק ששה ימים בשבוע ולשבות ביום השבת.

ורבים היו שאבדו את מקור פרנסתם והגיעו לחרפת רעב כפשוטו ממש, כשסלקו אותם ממקום עבודתם בהתעקשותם על שמירת שבת כהלכתו.

ולדאבון לב עקב ניסיון קשה שכזה, היו רבים וטובים בעת ההיא בחששם על פרנסתם ובני ביתם וטפם התלויים בהם, נפלו ונכשלו במצות שמירת שבת, אך לעומת זה זהר באור יקרות אותם יראים ושלמים אשר מסרו את נפשם ועמדו בעוז ובגבורה בניסיון כביר זה, ולא חששו ממאומה ושמרו את השבת כדבעי למיהוי, ורבות מסופר בכתבי קורות העתים אודות יקרת נפשם של הני גיבורי כח אלו.

נסיון חדש בזמינו בשמירת שבת עקב ההשתמשות התמידית בפאו"ן

(phone)

תהלה לק-ל אשר בזמינו אנו אין ניסיון שכזה, ולא שייך הדבר אשר דורשים מאדם במקום עבודתו לחלל את השבת ח"ו, ועל זה בעי להודות להשי"ת בכל פה ולשון, אכן לעומתו נתחדש בשנים האחרונות ניסיון חדש בשמירת השבת.

דהנה ישנם רבים אשר בימות החול עסוקים המה רבות להשתמש בהפאו"ן בכל העת 24/6 מחמת ביזנע"ס או סתם רגילות רע, ובכל עת אשר יש להם זמן

הליכות חיים והשקפה

להטעות עכו"ם באינשורענס

שאלה: הנה לאחרונה יש Insurance Company, אשר נותן ללקוחותיה ביטוח לפגעים ומקרים שונים הנובעים מווירוס הקאראנ"א, ובתוך הדברים המה גם משלמים ממון לקנות שייטע"ל (פאה נוכרית) לאותם שנשרו להם שער ראשם ר"ל מחמת החולי בווירוס. והשאלה היא, שישנם נשים כשרות אשר מגלחות את שער ראשן כמנהג קהילות רבות בישראל, ורוצות ללכת לרופא ולומר לו שאין להם שערות בראשם מחמת הווירוס ולקבל ממנו כתב המאשר זאת, ובכך יוכלו להוציא ממון מה- Insurance Company הנוכריים, וזה יכול להגיע אף לאלפיים דולע"ד כסף עובר לסוחר, ואני רוצה לשאול את מורינו הרב שליט"א אם מותר הדבר או אסור.

תשובה:

להטעות עכו"ם אסור

הנה עצם שורש שאלה זאת היא, שרוצים המה להטעות את העכו"ם, והאמת היא שההלכה הפסוקה שאסור הדבר ואין להטעות את העכו"ם, ורק באופן שהגוי טעה מאליו מותר הדבר ואין צורך להעמידו על טעותו.

ולכך אסור לאשה נשואה המגלחת את שער ראשה לעשות כן, ואסור לה להוציא כתב מרופא שנשרו לה שערות ראשה מהקארנ"א ולהוציא ממון מה- Insurance Company שלא על פי דין.

יש להתיר באפן מסויים

אך נוכל להתיר באופן הבא, באשה נשואה

שחלתה בווירוס ונשרו כל השערות שבראשה אבל מנהגה הוא בלאו הכי לגלח את שער ראשה, וממילא לא איכפת לה כלל שנשרו שערות ראשה, עכ"ז מותרת לה ללכת לרופא ולקבל כתב המעיד על כן ולהוציא בזה הממון מה- Insurance Company, ואף שכנ"ל בלאו הכי לא אכפת לה שנשרו שערותיה, כי הייתה מגלחת אותן כמעשיה מימים ימימה, מכל מקום למעשה ארע לה כמקרה הזאת, ממילא יכולה שפיר להוציא ממון מהם על פי דין.

אמנם לסתם אשה שלא נשרו שערותיה, אסור הדבר.

גם אסור להטעות Insurance Company המשלמות הוצאות קבורה למת מהקארנ"א

וכעין הדברים הללו שמעתי לאחרונה,

שישנה Insurance Company הנותנת את כל הוצאות הקבורה והמסתעף למי שמת מהקארנ"א, והם יכולים לתת כמו עשרה אלף דולע"ד קע"ש להוצאה זו.

והיו ששאלו, אשר מת להם קרובם כדרך כל הארץ ולא מהווירוס, ורוצים המה להטעות את ה- Insurance Company ולומר להם אשר הוא מת מהקארנ"א ובכך יוכלו לקבל את הסך הנזכר.

וגם בזה צריך לדעת שאסור הדבר ואין היתר לעשות כן, ואסור להטעות העכו"ם בזה.

אכן יש להתיר באופן שהיה לו להנפטר גם עוד כמה חולאים ר"ל, אך לבסוף גם קיבל את הווירוס ומת, בזה שפיר ניתן להוציא ממון מהם, כי סוף כל סוף הוא מת כאשר היה לו קארנ"א.

אמירה נעימה...

התיבות דצ"ך עד"ש באח"ב היו חקוקות על המטה

'ראה כל המפתים אשר שמתי בידך' (שמות ד, כא).

וברמב"ן כתב לפרש, שעל המטה היו כתובים כל המכות בנוטריקון דצ"ך עד"ש באח"ב, ואמר לו הקב"ה למשה רבינו, שישתכל במטה וכל המופתים הכתובים בו יעשה לפני פרעה.

והענין צ"ב.

ויתכן לומר בזה, בהקדם האמור באבות (פ"ה

מ"ו) שהמטה נברא בין השמשות אחר כל מעשה בראשית.

ויתכן שזהו עומק כוונת בעל הגדה שכתב 'האותות זה המטה', דהיינו המט"ה היא דייקא בה"א הידוע, שהיו רשומים בו דצ"ך עד"ש באח"ב, ובזה היה אצור הכח לחדש ולגלות אל הפועל את המכות בזה העולם. ולכן היה ציווי השי"ת למשה שישתמש במכות עם המטה ההיא, כי רק על ידו אפשר להמציא את הדם צפרדע והכנינים שהיו טמונים בתוכו, וכדי שלא יחא בבחי' חדש תחת השמש.

והנראה לומר, כי הנה ידוע (קהלת א, ט) 'אין כל חדש תחת השמש', וכל מה שקיים בבריאה היה על כרחך משעת בריאת העולם. ואם כן גם מכות מצרים היו צריכים להיות נוצרים בששת ימי בראשית (וכמו שמצינו במדרש [בראשית רבה ה, ה] לגבי קריעת ים סוף שכבר נברא בעת ההיא, כי תנאי התנה הקב"ה עם הים משעת בריאת בעולם שיקרע בעת שיצאו ישראל ממצרים), ולכן נחקקו על המטה התיבות דצ"ך עד"ש באח"ב, שבזה יהיו כמו שהמכות

לזכות רפואתה השלימה
של מורינו הרב שליט"א
הונצח ע"י תלמידו המיחל לשמוע עוה"פ
את שיעוריו הנחמדים והיקרים

לרפואת
מו"ה רבי אברהם ניסן בן רבקה

לרפואת
שרה פערל בת פריידא מלכה